

Jézus küldetése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 15:4-7, 11-32; 16:19-31; 18:35-43;
19:1-10

„*Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett*”
(Lk 19:10).

Ha küldetésnyilatkozatot kellene írunk Jézus számára, keresve sem találhatnánk jobbat, mint a saját szavait: „*hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett*”.

Mi veszett el? Az emberiség. Elidegenedett Istentől, a halál hatalma alá vetett, félelem, csalódás és kétségbeesés jellemzi. Ha semmit nem tettek volna értünk, minden odalett volna.

De hála legyen Jézusnak, jó okunk van a reménységre!

„A hitehagyás következtében az ember elidegenedett Istentől; a föld elszakadt a mennytől. A köztük tátongó mélységet semmi sem hidálhatta át. Azonban Krisztus újra helyreállította az ég és föld közötti összeköttetést. Áldozata áthidalta a bűn következtében keletkezett rettenetes szakadékot... Krisztus újból összekapcsolja a tehetetlen, elesett és bűnös embert a végtelen hatalom forrásával” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 16. o.).

A Biblia Mózes első könyvétől A jelenések könyvéig arról szól, miként keresi Isten az elveszett emberiséget. Lukács három történettel érzékelteti ezt az igazságot: az elveszett juh (Lk 15:4-7), az elveszett érme (8-10. versek) és az elveszett fiú példázatával (11-32. versek).

AZ ELVESZETT JUH ÉS AZ ELVESZETT ÉRME

Olvassuk el Lk 15:4-7 verseit! Mit mond ez a szakasz Isten irántunk való szeretetéről? Miért olyan fontos megérteni, hogy a pásztor indult el megkeresni az elveszett bárányt?

Közönyös és nemtörődöm világunkban ez a példázat megdöbbentő igazságot tesz nyilvánvalóvá: Isten annyira szeret, hogy Ő maga jött el megkeresni és hazavinni minket. Gyakran beszélünk arról, hogy az emberek keresik Istent, holott Ő keres bennünket!

„Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosan tartja őket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent kiadó. 408. o.).

Olvassuk el Lk 15:8-9 verseit! Ez a példázat csak ebben az evangéliumban található meg. Az elveszett pénzdarabnak kétféle jelentése is lehet. Először is: Jézus korában Júdeában nagyon sok szegény ember élt, és a legtöbb család számára egy drakhma egy napi munkabérnél is többet jelentett, ami azonban alig volt elég ahhoz, hogy megmentse őket az éhezéstől. Másodsor a férjes asszonyok gyakran olyan fejdísz viseltek, amin tíz drakhma függött. Ez nagy összeg volt a szegény családok számára, sokáig spórolták össze. Mindkét esetben a veszteség mindenképpen nagyinak számított. Tehát az asszony végső kétségbeesésében és mély bánatában meggyújtott egy mécset (a háznak valószínűleg nem voltak ablakai vagy talán csak egy kicsi ablaka lehetett), felkapott egy seprűt, és addig takarított, amíg meg nem találta az elgurult pénzt. Szíve túlcordult az örömtől, és örömét megosztotta barátaival. „A pénzdarab, ha a porban és szemétben hever, akkor is ezüst vagy arany. Gazdája keresi, mert értékes. Hasonlóképpen minden lélek, bármilyen mélyre vitte a bűn, Isten szemében drága. Mint ahogy a pénzdarabon rajta van az uralkodó képe és neve, a teremtéskor az ember is magán viselte Isten képmását és jellemét. És bár a bűn hatására Isten képmása megkopott és elhomályosult, nyomai megmaradtak minden lélekben” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 129-130. o.).

A modern tudomány és számos filozófiai irányzat bizonygatja, hogy a céltalan világegyetem véletlenszerű képződményei vagyunk; senki nem törődik velünk, a sorsunkkal. Ez a két példázat ettől teljesen eltérő világnézetet mutat be. Mi a lényege az itt elénk táruló képnek?

AZ ELVESZETT FIÚ PÉLDÁZATA - 1. RÉSZ

A szeretet megbocsátó jellegéről szóló írások legszebbikének kialakított rövid történetnek, a tékozló fiú példázatának (Lk 15:11-32), amit csak Lukács jegyzett le, méltán adhatnánk a szerető apa és a két tékozló fiú címet. Az egyik fiú úgy döntött, hogy apja szeretete helyett a törvény nélküli életet választja, messze a szülői háztól. A második fiú úgy gondolta, hogy otthon marad, de ő sem ismerte fel igazán, mit jelent az apja szeretete vagy a testvéri szeretet. A példázatot hét részben lehet tanulmányozni: négy rész szól a tékozlóról, kettő az Atyáról, egy pedig az idősebbik testvérről.

1. „...**add ki**” (Lk 15:12)! A kisebbik fiú döntése, hogy kiköveteli apjától az örökség őt illető részét, nem egy hirtelen, indulattól fűtött lépés volt. A bűn gyakran olyankor következik be, amikor már régóta dédelgetünk valami rosszat. A fiatalabb fiú bizonyára hallott barátaitól a távoli vidékek csillogásáról és fényűző életmódjáról. Az otthoni élet ehhez képest nagyon merev volt. Igaz, hogy szeretet uralkodott a házban, de megvoltak a határok is; a távoli vidék azonban szabad, kötöttségek nélküli élettel kecsegtette. Apja túlságosan is gondoskodó volt, szeretete túlzottan körbefonta. A fiú szabadságot akart, és a korlátok nélküli szabadság vágyában ott szunnyadt a lázadás magva.
2. „**Miért én**” (Lk 15:13-16)? A fiú megkapta egész örökségét készpénzben, és „**messze vidékre**” költözött. Messze vidékre, vagyis távol az apai háztól. El a szeretet féltőn gondoskodó pillantásától, el a védőkorlátoktól, a kegyelem szüntelen ölelésétől, amelyek idegenek a messzi ország elveitől. Ez a dobozó, kicsapongó élet távoli vidéke volt (Lk 15:13). Az istentelen élet gyönyörei kikezdték egészségét, megfosztották vagyonától, és hamarosan egyedül találta magát pénz, barátok és mindennapi betevő falat nélkül. Fényűző élete után egy vályúnál kötött ki. Mivel immár állandóan éhezett, végül munkát vállalt mint disznópásztor.
3. „...**tégy engem**” (Lk 15:17-19)! Azonban még a tékozló is apja fia marad, akinek lehet ereje a döntéshez, hogy megfordul. A fiú tehát „**magába szállt**”, visszaemlékezett az otthonának nevezett helyre, az édesapjára és a szeretetre, ami egykor körbevett. Hazakullogott egy beszéddel a kezében, amit el akart mondani apjának: „Tégy engem...” Vagyis, tégy engem bármivé, amivé csak akarsz, de engedj vissza gondoskodó tekinteted és szereteted hatókörébe! Mi lenne jobb otthon, mint az Atya szerető szíve?!

A világ nagyon csábítónak tűnhet. Nevezzünk meg konkrét dolgokat, amelyek személyesen nekünk kísértést jelentenek!

AZ ELVESZETT FIÚ PÉLDÁZATA - 2. RÉSZ

4. A hazatérés (Lk 15:17-20) tulajdonképpen a megtérés útja volt. Az utazás akkor kezdődött, amikor a tékozló „magába szállt”. Felismerte a különbséget akkori helye és apja háza között, és ez készítette rá, hogy felkeljen és hazainduljon. Négy főbb elemből álló beszéddel a szívében ment hazafelé, ami meghatározza a megtérés valódi tartalmát és jelentését is.

Először, az apát ismét saját apjának ismerte el (18. vers). A tékozló fiúnak meg kellett tanulnia ismét apja szeretetére és megbocsátására támaszkodni, mint ahogy nekünk is meg kell tanulnunk bízni mennyei Atyánk szeretetében és megbocsátásában. Másodszor, *bűnvallás*. Amit a tékozló fiú tett, az nem téves megítélés volt, hanem Isten és apja elleni bűn (18. vers). Harmadszor, *töredelem*: „nem vagyok immár méltó” (19. vers). A valódi, őszinte megtéréshez elengedhetetlen méltatlanságunk elismerése, szemben Isten méltó voltával. Negyedszer, *kérés*: „tégym engem” (19. vers). A megtérés célja, végállomása az akaratunk Isten akaratának való alárendelése. A fiú hazaérkezett.

5. A várakozó apa (Lk 15:20-21). A várakozás, a virrasztás, a bánat és a remény váltakozása abban a pillanatban elkezdődött, ahogy a tékozló fiú kilépett az otthon ajtaján. A vége pedig akkor érkezett el, amikor az apa meglátta őt a távolban, „megesett a szíve rajta, odafutott, nyakába borult, és megcsókolta” (19. vers, ÚRK). Isten jellemét semmi más nem mutatja be olyan tökéletesen, mint a várakozó apa képe.

6. Az örvendező család (Lk 15:22-25). Az apa megölelte fiát, új ruhába öltöztette, gyűrűt húzott az ujjára, sarut a lábára és lakoma készítését rendelte el. Bár a fiú valóban tékozló volt, mégis fiú maradt, és a mennyben öröm van minden bűnbánó fiú megtérésén.

7. Az idősebbik fiú (Lk 15:25-32). Az idősebbik fiú azért veszett el, mert bár fizikailag otthon maradt, szíve mégis messze vidéken élt. Az ilyen szív dühös (28. vers), panaszkodó, öngazult (29. vers), és még arra sem hajlandó, hogy megismerje a testvérét. Inkább csak azt látja a jellemtelen tékozlóban, hogy „ez a te fiad” (30. vers). Az idősebbik fiú apjához is éppen úgy viszonyult, mint a farizeusok, akik így vádolták Jézust: „Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik” (2. vers). A példázatban szereplő apa az idősebbik fiúhoz intézett utolsó szavaival összefoglalja, hogyan viszonyul a menny minden megtérő bűnöshöz: „Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott” (32. vers).

ELVESZÍTETT LEHETŐSÉGEK

Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami a bűn miatt elveszett, de senkit sem kényszerít az általa felajánlott üdvösség elfogadására. Az üdvösséget ingyen kapjuk, és mindenki számára egyformán elérhető, de az egyénnek el kell fogadnia az ajánlatot hittel. Ebből olyan élet következik, ami összhangban áll Isten akaratával. Ezt a tapasztalatot csakis addig szerezhethetjük meg, amíg itt élünk a földön, további lehetőségeink nem lesznek.

Olvassuk el Lk 16:19-31 verseit, és gondoljuk át, mi a példázat fő üzenete!

Csupán Lukács jegyzi fel a példázatot, ami két komoly igazságot tanít az üdvösséggel kapcsolatban: a „ma” fontossága az üdvösség folyamatában, ill. hogy az üdvösség elfogadására a halál után már nem lesz több lehetőség.

Ma van az üdvösség napja. A példázat nem tanítja azt, hogy a gazdagságban mindenképpen van valami alapvetően rossz, a szegénység pedig elkerülhetetlenül erényes. Amit viszont biztosan tanít, az az, hogy a megváltást és a megváltottként való életet nem szabad kihagynunk addig, amíg itt élünk e földön. Gazdag vagy szegény, művelt vagy írástudatlan, hatalommal rendelkezik vagy anélkül él az ember, nincs második esély! Mindenki aszerint nyer vagy nem nyer üdvösséget és aszerint ítéltetik meg, hogy ma hogyan viszonyul Jézushoz. *„Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja”* (2Kor 6:2). A példázat azt is tanítja, hogy az örök jutalomnak semmi köze az anyagi javak birtoklásához. A gazdag *„bíborba és patyolatba öltözött, és mindennap nagy lakomát szerzett”* (Lk 16:19, ÚRK), de az élet lényegét, magát Istent, figyelmen kívül hagyta. Aki Istent nem ismeri el, embertársát sem fogja sokra méltatni. A gazdag ember bűne nem gazdagságában volt, hanem abban, hogy Isten családjá sokkal szélesebb körű, mint amit ő kész volt elfogadni.

A halál után már nincs második lehetőségünk az üdvösség elfogadására. A második kikerülhetetlen igazság, amit Jézus itt tanít, hogy a halál után nem lesz újabb esély az üdvözülésre. *„...elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet”* (Zsid 9:27). A példázat következő lényeges pontja, hogy ebben az életben mindnyájan elegendő bizonyosságot kapunk az Isten mellett vagy ellen meghozott tudatos döntéshez. Nagy ámtítás minden olyan teológiai okfejtés, ami azt tanítja, hogy a halál után is van „második esély”.

Szívesen beszélünk arról, hogy mennyire szeret bennünket Isten, és mi mindent tett megváltásunkért. Milyen veszélyt rejt az, hogy Isten szeretetét és az általa felajánlott üdvösséget magától értetődőnek vesszük?

VAK VOLTAM, LÁTOK MÁR!

Jézus küldetésnyilatkozata, amely szerint azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett, a teljes körű szolgálatát fejezi ki. Azért jött, hogy az embereket meggyógyítsa és teljessé tegye, átalakítsa fizikai, mentális, lelki és szociális értelemben egyaránt. Lukács két példával szemlélteti, hogyan gyógyított meg Jézus egészen két összetört embert. Egyik fizikailag volt vak, a másik lelkileg. Mindkettő számkivetettként élt: az egyik koldus, a másik pedig vámszedő volt. Ám mindketten Krisztus megváltó küldetésének hírnökjelöltjei voltak, és egyikük sem állt olyan távol tőle, hogy szíve és karja ne érte volna el őket.

Olvassuk el Lk 18:35-43 verseit! Mit tanítanak az Istentől való teljes függésünkről? Vajon ki az közülünk, aki időnként nem kiáltott még fel: „Könyörülj rajtam”?

Márk Bartimeusnak nevezi a férfit (Mk 10:46), aki Jerikón kívül koldult. Testi fogyatékkal élt, a társadalom számkivetettjeként, nagyon szegényen, de hirtelen a menny csodája érintette: „Megmondák pedig neki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra” (Lk 18:37). Hite feltört szívéből. „Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” (39. vers) – kiáltott fel. A hithez nincs szükség sem szemre, sem fülre, sem lábra vagy kézre, csak szívre, ami összekapcsolódik a világ Teremtőjével.

Olvassuk el Lk 19:1-10 verseit! Ebben a történetben ki volt a „vak”?

Zákeus esetét csak Lukács jegyzi fel. Ez az utolsó történet, ami megemlíti egyet Jézus sok találkozása közül a számkivetettekkel. Krisztus küldetése, hogy megkeresse és megmentse azt, aki elveszett, nagyszerűen teljesedett a Zákeussal való találkozásában. Zákeus volt Jerikó fővámszedője, a város farizeusainak szemében pedig a fő bűnös. Milyen furcsa helyeket és módszereket használt Jézus ahhoz, hogy teljesítse küldetését! Egy fügefát látunk itt egy kíváncsi emberrel az ágai között, aki azt szerette volna tudni, ki ez a Jézus; és szerető Urunkat, aki megparancsolja neki, hogy jöjjön le, mert aznap nála kell ebédelnie. A legfontosabb pedig, hogy Jézusnak volt egy üzenete számára: „Ma lett üdvössége ennek a háznak” (Lk 19:9, ÚRK). Ám Zákeusnak előtte rendbe kellett tennie, amit elrontott (8. vers).

Nagyon könnyű mások hibáit és tévedéseit észrevenni, nem igaz? Viszont gyakran előfordul, hogy a sajátunkat illetően vakok maradunk! Milyen területeken kell szembenéznünk magunkkal, bűnbánatot tartanunk és győzni végre ott, ahol túl sokáig halogattuk a dolgokat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az elveszett juhval Krisztus nemcsak egyes bűnösöket ábrázol, hanem az Istentől elszakadt, bűntől megrontott világot is” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 127. o.).

Egyetlen ember értékéről: „Ki mérheti fel egyetlen lélek értékét? Akarod tudni, mennyit ér? Gondold végig a Gecsemáné-kerti jelenetet: Krisztus gyötrelmét, amikor vércseppeket verejtékezett! Néz a keresztre feszített Megváltót!... A keresztnél, amelyen Krisztus egyetlen bűnösért is feláldozta volna életét, felmérheted egyetlen lélek értékét” (i. m. 131. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Míg a többi vallás szerint az ember keresi Istent, a kereszténység Istent mutatja be úgy, mint aki keresi az embert: Ádám, hol vagy (1Móz 3:9)? Káin, hol van a testvéred, Ábel (1Móz 4:9)? Illés, mit csinálsz itt (1Kir 19:9)? Zákeus, hamar szállj le (Lk 19:5)! Mi hogyan tapasztaltuk már, hogy Isten ott keresett meg, ahol voltunk?
2. Figyeljük meg újra a keddi tanulmány végén található utolsó kérdést! Milyen végzetes hibát követett el az idősebbik fiú? Milyen lelki hiányosságok, illetve torzulások fedezhetők fel benne? Miért könnyebb így viselkedni, mint gondolnánk? Lásd még Mt 20:1-16 verseit!
3. A gazdag ember és Lázár történetében Jézus azt mondta, hogy még ha valaki visszajönne a halálból, akkor is lennének, akik nem hinnének. Milyen szempontból jelezte előre ez a példázat azoknak a reakcióit, akik Jézus feltámadását is tagadták, pedig hatalmas bizonyítékok álltak rendelkezésre?
4. Jézus megváltói szolgálatának egyik legnagyobb jellemzője, hogy minden embert egyenrangúnak tekintett és akként is kezelt, akár a vak koldusról, akár Zákeusról, akár Nikodémusról, akár a samáriai asszonyról volt szó. Jézus keresztje minden másnál ékesebb bizonyíték arra, hogy Isten szemében minden ember egyenrangú. Miért ellentétes Krisztus jellemével a személyválogatás?
5. Hasonlítsuk össze a tékozló fiú történetét a gazdag és Lázár példázattal! Hogyan egyensúlyozza ki egymást a két példázat?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: OTT EGYMÁSRA TALÁLUNK

Ember maradtam mégis,
hiába minden küzdelem.
Nagy, áttörhetetlen páncél
feszül a szívemen.
A tieden is ott van
és közöttünk kering
a protonok végtelen lánc
nagy egységet alkotva,
s törvénye kényszerít
távol maradni, minél távolabb,
hogy ne lássuk egymás szép arcát;
ne lássam benned, ami krisztusi,
csak amit a Sátán mázolt rád.
- Ember maradtunk mégis,
hiába, hiába minden küzdelem.
Kérlek, fogadj el engem így,
ne legyen benned félelem.
- Te éppen olyan csúnya vagy,
csak más színűek a foltjaid:
de meglátjuk egymás szép arcát,
meglátjuk majd a krisztusit,
ha felbomlanak az elemek,
s a bűn lánc is elszakad,
- kérlek hordozz békével addig,
mert mindenki ember marad.
- Tudom, hogy vannak percek,
mikor a próba nagy,
s ha miattam lenne tán
nehéz a pillanat:
ne hidd, megcsal az érzés!
Nem vagyunk két világ:
hidat vert köztünk Jézus,
s vezet a hídon át.
Ott egymásra találunk
a pillérek fölött:
S eltűnik minden emberi,
amin a szívünk eddig
talán megütközött.